

Sygn. akt II K 1112/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Bronowski

Protokolant: sekr.sąd. Anna Bodalska-Krydowska

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu w dniach 8 kwietnia, 30 maja, 29 lipca 2016 roku na rozprawie

K. W.

córki Z. i Z. z domu (...), urodzonej w dniu (...) w C.

oskarżonej o to, że:

1) w okresie od początku czerwca 2012 r. do dnia 25 sierpnia 2012 r. w O. województwa (...), naruszyła przepisy o ubezpieczeniach społecznych poprzez niezawarcie umowy o prace oraz niezgłoszenie do ZUS-u wymaganych danych pracowników T. S., K. G. oraz G. S., na szkodę w/wymienionych, tj. o czyn z art. 219 k.k.

2) w miejscu i czasie jak wyżej, będąc odpowiedzialną za bezpieczeństwo i higienę pracy, nie dopełniła wynikającego stąd obowiązku i nie przeprowadziła stanowiskowego szkolenia, a także szkolenia w zakresie prac na wysokości pracowników w osobach T. S., K. G. oraz G. S., w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, tj. o czyn z art. 220 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżoną K. W. za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt 1 czynu z art. 219 k.k. i za ten czyn skazuje ją, na podstawie art. 219 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza jej karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. uznaje oskarżoną K. W. za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt 2 czynu z art. 220 § 1 k.k. i za ten czyn skazuje ją, na podstawie art. 220 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza jej karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonej K. W. kary grzywny i wymierza oskarżonej karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

IV. zasądza od oskarżonej K. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 220 (dwustu dwudziestu) złotych, w tym opłata w kwocie 100 (stu) złotych.

Sygn. akt II K 1112/13

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia wyroku do rozstrzygnięcia o karze, wobec wniosku Prokuratora o sporządzenia uzasadnienia wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

K. W. została oskarżona o to, że:

1) w okresie od początku czerwca 2012 r. do dnia 25 sierpnia 2012 r. w O. województwa (...), naruszyła przepisy o ubezpieczeniach społecznych poprzez niezawarcie umowy o prace oraz niezgłoszenie do ZUS-u wymaganych danych pracowników T. S., K. G. oraz G. S., na szkodę w/wymienionych, tj. o czyn z art. 219 k.k.

2) w miejscu i czasie jak wyżej, będąc odpowiedzialną za bezpieczeństwo i higienę pracy, nie dopełniła wynikającego stąd obowiązku i nie przeprowadziła stanowiskowego szkolenia, a także szkolenia w zakresie prac na wysokości pracowników w osobach T. S., K. G. oraz G. S., w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, tj. o czyn z art. 220 § 1 k.k.

Sąd decydując o wymiarze kary kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. W tym zakresie baczyl, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W przedmiotowej sprawie Sąd zastosował przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku, bowiem były względniejsze dla oskarżonej z uwagi na to, iż przepis art. 86 § 1 k.k. w brzemieniu obowiązującym przed 1 lipca 2016 roku stanowił, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. W brzemieniu obowiązującym obecnie przepis art. 86 § 1 k.k wskazuje, iż Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Wobec powyższego Sąd zastosował wobec oskarżonej przepisy ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przez nią przestępstw, uznając iż są one względniejsze.

Uznając winę oskarżonej Sąd za czyn z art. 219 k.k. wymierzył oskarżonej karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka, a za czyn z art. 220 § 1 k.k. karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka, oraz karę łączną w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd miał na względzie, iż oskarżona była już karana, jak również to, że oskarżona dopuściła się popełnienia przestępstw w godzących w prawa pracowników.

Sąd wziął również pod uwagę krótki okres czasu w jakim miało dojść do popełnienia przestępstwa, jak również okres czasu jaki upłynął od popełnienia przez oskarżoną przestępstwa do czasu wyrokowania i to, że od tego czasu nie popełniła ona przestępstwa podobnego, będąc jedynie karaną za przestępstwo z ustawy o rachunkowości. Sąd miał również na względzie, że pokrzywdzeni nie utrzymują z oskarżoną relacji zawodowych czy osobistych, a wykonywanie przez pokrzywdzonych pracy na rzecz oskarżonej było jedynie incydentalne i krótkotrwałe, co za tym idzie, szkodliwość czynu oskarżonej nie była znaczna.

Sąd mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k. uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności właściwości i warunki osobiste oskarżonej oraz jej sposób życia wskazują, że kara grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych w wysokości po 10 złotych każda w przypadku czynów z art. 219 k.k. oraz z art. 220 § 1 k.k. jak również kara łączna 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka jest adekwatna do winy oskarżonej oraz spełnia cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd uznał jednocześnie, iż orzeczona kara odniesie wobec oskarżonej pozytywny skutek i będzie ona w przyszłości przestrzegała porządku prawnego.

Sąd na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonej kary grzywny i wymierzył tytułem kary łącznej karę 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na 10 złotych, wymierzając ją w ustawowych granicach, uznając, iż jest ona w takim wymiarze adekwatna do stopnia

społecznej szkodliwości czynów zarzucanych i przypisanych oskarżonej oraz ich okoliczności oraz wystarczająca i odpowiednia dla potrzeb prewencji ogólnej i szczególnej, spełni również potrzeby wychowawcze wobec oskarżonej.

Sąd mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k. uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności właściwości i warunki osobiste oskarżonej oraz jej sposób życia wskazują, że kara 100 stawek dziennych grzywny jest adekwatna do winy oskarżonej oraz spełni cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd uznał jednocześnie, iż orzeczona kara odniesie wobec oskarżonej pozytywny skutek i będzie ona w przyszłości przestrzegania porządku prawnego.

Wymierzona oskarżonej kara łączna grzywny uwzględnia także sytuację rodzinną i majątkową oskarżonej, która nie posiada nikogo na utrzymaniu, ma możliwość zarobkowania, co wskazuje, że będzie miała możliwość wykonania tej kary.

Jednocześnie w okolicznościach sprawy Sąd stosując się do zasady prymatu kar wolnościowych nad izolacyjnymi określonego w art. 58 § 1 k.k., uznał, iż w przypadku oskarżonej należy orzec karę grzywny, jako że jest ona wystarczająca do osiągnięcia celów kary, jednocześnie będzie karą realnie wykonywaną i przez to będzie miała większe oddziaływanie indywidualne na oskarżoną i w zakresie społecznego oddziaływania, niż kara rodzajowo surowsza – pozbawienia wolności, z jednoczesnym zawieszeniem jej wykonania na okres próby. Sąd miał również na względzie, że obecne relacje pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzonymi, okoliczności czynów przypisanych oskarżonej, przestrzeganie przez nią porządku prawnego, nie uzasadniają orzeczenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wobec powyższego zdaniem Sądu kara grzywny będzie dla oskarżonej realną dolegliwością, która pozwoli jej zrozumieć naganność jej zachowania, jak również spowoduje, iż nie wróci ona na drogę przestępstwa.

Sąd na mocy art. 627 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 220 złotych, w tym opłatę w wysokości 100 złotych, albowiem uznał, iż możliwości zarobkowe oskarżonej oraz jej sytuacja rodzinna i majątkowa nie pozwalają przyjąć, iż ich uiszczenie było dla oskarżonej zbyt uciążliwe. Oskarżona nie ma nikogo na utrzymaniu, ma możliwości zarobkowania i uiszczenia kosztów procesu i grzywny i nie będzie to dla niej zbyt uciążliwe.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.